

Efter udløbet af beskatningsåret skal arbejdsgiveren tilsende skattemyndighederne en redegørelse for de samlede skatteindræk. Dette sker ved, at arbejdsgiveren indsender samtlige skattekort samt en liste, hvorpå han for hver enkelt lønmodtager anfører, hvad der i alt netto er trukket (eller eventuelt tilbagebetalt) i skat i det forløbne år. Skattemyndighederne undersøger derefter, om den skat, der i årets løb er tilbageholdt for den enkelte lønmodtager, svarer til, hvad han rettelig bør betale i skat for vedkommende beskatningsår. I de tilfælde, hvor der ikke er nogen — eller dog ikke nogen væsentlig — uoverensstemmelse, foretages der ikke videre, og der sendes end ikke nogen meddelelse til skatteyderen om undersøgelsens resultat. I modsat fald skal der foretages en formelig skatteansættelse, hvorom skatteyderen underrettes bl. a. af hensyn til klageadgangen. Endvidere skal der altid foretages skatteansættelse, hvis lønmodtageren udtrykkelig har forlangt det, eller hvis han har så stor indtægt, at han skal betale surtax. Der foretages kun skatteansættelse for ca. 15 pct. af de skatteydere, der er under Pay As You Earn-ordningen.

Det skal bemærkes, at der for visse mindre arbejdsgivere er adgang til som en særordning at trække kildeskatten efter et ikke-kumulativt system, altså et enkelttræk af lignende art som det, der er den almindelige regel i f. eks. de nordiske landes kildeskatteordninger. Denne særordnings udbredelse er meget beskeden; det drejer sig især om beskæftigelsesforhold i private husholdninger og lign.

Med hensyn til indkomstbeskatningen af selvstændige erhvervsdrivende er ordningen i England den, at de beskattes af indtægten i året før beskatningsåret („previous year basis“), hvorimod lønindtægter og visse andre indtægter som foran nævnt beskattes løbende („current year basis“). Resultatet er, at den indkomst, hvoraf en skattepligtig beskattes i et bestemt beskatningsår, kan være sammensat af indkomst tjent i dette beskatningsår og af indkomst tjent i det forudgående beskatningsår.

I det år, hvori en selvstændig erhvervsvirksomhed startes, beskattes indtægten af virksomheden dog på „current year basis“, og efter komplicerede regler går man gradvis over til beskatning på den normale „previous year basis“, således at dette beskatningsgrundlag anvendes fuldt ud fra og med virksomhedens 3. år. En noget lignende fremgangsmåde anvendes, når en virksomhed ophører.

USA.

Den amerikanske kildeskatteordning er en forskudsskatteordning. Den personlige indkomstskat til unionen svares i indkomstårets løb med foreløbige beløb, dels som tilbageholdelse af skat i lønindtægt („pay - as - you - go“ systemet) og dels ved de skattepligtiges indbetaling af anslået skat („estimated tax“). Efter indkomstårets udløb indgives selvangivelser, og der foretages beregning af den endelige skat. Den erlagte foreløbige skat modregnes i den endelige skat, og der sker efterbetaling af for lidt erlagt skat og tilbagebetaling af for meget erlagt skat. Den endelige skatteberegning og afregningen af de for lidt eller for meget erlagte skattebeløb foretages i princippet af de skattepligtige selv i forbindelse med indgivelsen af selvangivelse. Betalingen af for lidt erlagt skat sker således i almindelighed ved, at den skattepligtige vedlægger selvangivelsen en check på det yderligere skattebeløb. Opkrævningsordningen administreres således i betydeligt omfang af arbejdsgiverne og de skattepligtige selv. I sammenhæng hermed udfoldes der dog en betydelig oplysnings- og revisionsvirksomhed fra skattemyndighedernes side, ligesom der er fastsat ret strenge bestemmelser om bøde og anden straf for overtrædelser af skattelovgivningen.

Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fradrages først de for indkomstens erhvervelse nødvendige udgifter, altså udgifter af erhvervsmæssig karakter.

I den derved fremkomne „regulerede bruttoindkomst“ („adjusted gross income“) foretages derefter et vist fradrag for ikke-erhvervsmæssige udgifter. Dette fradrag indrømmes i almindelighed som et standardfradrag, der fastsættes til enten

- 1) 10 pct. af den regulerede bruttoindkomst eller
- 2) minimums-standardfradraget, der udgør 300 dollars for en enlig og 400 dollars for et ægtepar, der indgiver fælles selvangivelse, idet der endvidere tillægges 100 dollars for hver person, der underholdes af den skattepligtige.

I hvert af tilfældene kan fradraget ikke overstige 1.000 dollars, for en særbeskattet ægtefælle 500 dollars.

Standardfradraget udgør det af de 2 beløb, der er størst. Standardfradraget dækker en række nærmere angivne ikke-erhvervsmæssige udgifter, f. eks. visse renteudgifter, skatte- og afgiftsbeløb, bidrag til velgørende formål, sygdomsudgifter, studieudgifter m. m. Godtgør den skattepligtige, at hans samlede udgifter af disse arter har været større end standardfradraget, indrømmes der ham i stedet det opgjorte større fradrag.